

Arrest

nr. 169 994 van 16 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 oktober 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om wettelijk te gaan samenwonen.

Op 13 oktober 2015 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf tijdens een politiecontrole te Antwerpen, DRF-Regio Centrum, wegens verkoop of te koop aanbieden van verdovende middelen zonder machtiging.

Op 29 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van 8 jaar. Beide beslissingen worden aan de verzoekende partij betekend op 1 maart 2016.

Op 15 maart 2016 dient de verzoekende partij vanuit het gesloten centrum een eerste asielaanvraag in.

Op 15 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

De Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen weigert op 12 april 2016 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen. Hiertegen stelt de verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest van 3 mei 2016 met nummer 167 151 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

De repatriëring, voorzien op 19 mei 2016, kon niet worden uitgevoerd wegens verzet vanwege de verzoekende partij. Er werd een vordering tot heropsluiting uitgevaardigd.

De verzoekende partij dient op 9 juni 2016 vanuit het gesloten centrum bij de Belgische overheid een tweede asielaanvraag in.

Op 9 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage13quinquies). Dit is de bestreden beslissing.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 10 juni 2016 wordt de asielaanvraag overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij omtrent haar belang hetgeen wat volgt:

“1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan elke vreemdeling een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang. Het “belang” wordt door de wet niet omschreven.

De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (Parl.St. Kamer, 2005- 2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

De invulling van dat begrip mag evenwel niet in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de Raad dient er over te waken dat hij de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze toepast (zie in die zin: EHRM 20 april 2004, Bulena/Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35; 24 februari 2009, EHRM L'Erablière A.S.B.L./België, § 38; EHRM 5 november 2009, Nunes Guerreiro/Luxemburg, § 38; EHRM 22 december 2009, Sergey Smirnov/Rusland, §§ 29-32; GwH 30 september 2010, nr. 109/2010).

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is.

Het kleinste belang volstaat (zie o.a. RvV 13 maart 2012, nr. 77.314).

2. Het belang in hoofde van verzoeker is aanwezig, reeds door de vaststelling dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het verblijf van verzoeker in België. De gedwongen verwijdering van verzoeker van het grondgebied zal vermoedelijk gebeuren op basis van huidige verwijderingsmaatregel, minstens kan het tegendeel niet worden aangenomen.

Eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod werden opgelegd in uitvoering van de Belgische Vreemdelingenwet. Door verzoeker wordt evenwel de schending opgeworpen van artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest, hetgeen impliceert dat een volledige en nauwkeurige toetsing dient te gebeuren in het licht van artikel 13 EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de vreemdelingenweten.

Bovendien verkreeg verzoeker een bijlage 26quinquies betekend op 9 juni 2016 door de verwerende partij, waarbij duidelijk werd gesteld: "De betrokkene mag ik het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen". Dit verblijf wordt verlengd tot de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de inoverwegingneming van de aanvraag, zoals voorzien in artikel 75, §4 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: "De bijlage 26quinquies of de in artikel 72, § 2, bedoelde bijlage 25quinquies, afgegeven aan de vreemdeling die een volgende asielaanvraag in de zin van artikel 51/8 van de wet heeft ingediend, wordt door de minister of zijn gemachtigde verlengd om het verblijf te dekken tot de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing op grond van artikel 57/6/2 van de wet heeft genomen."

Verzoeker verkreeg derhalve een legaal verblijf door het indienen van de asielaanvraag, hetgeen manifest conflicteert met het eerder opgelegde inreisverbod en de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Beide zijn onverzoenbaar. In de lijn van de recente rechtspraak van de Raad van State, moet worden vastgesteld dat het eerdere inreisverbod (evenals de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten) impliciet werden ingetrokken door de verwerende partij (zie: Raad van State 16 december 2014, nr. 229.575; Raad van State 10 december 2015, nr. 233.201).

Tevens moet worden benadrukt dat het loutere feit dat de bestreden beslissing (de bijlage 13quinquies) niet uitvoerbaar is tijdens de behandeling van de asielaanvraag, niet leidt tot de conclusie dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Immers, er is geen zekerheid dat verzoeker de asielstatus of subsidiaire bescherming zal verkrijgen.

Door verzoeker wordt de schending opgeworpen van artikel 8 EVRM, hetgeen impliceert dat een volledige en nauwkeurige toetsing dient te gebeuren in het licht van artikel 13 EVRM.

De eventuele toepassing van een gebonden bevoegdheid op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet doet het belang in generlei opzicht teniet. De verwerende partij dient na de (eventuele) vernietiging van de bestreden beslissing immers nog steeds toepassing te maken van dit wetsartikel, hetgeen vereist dat de verwerende partij actief optreedt (een toekomstige en onzekere gebeurtenis) dit terwijl het kleinste belang reeds volstaat (zie o.a. RvV 13 maart 2012, nr. 77.314).

Het thans bestreden bevel heeft eigen rechtsgevolgen en is niet louter te beschouwen als een loutere politimaatregel zonder eigen rechtsgevolgen. De vernietiging van het bestreden bevel strekt verzoeker aldus wel degelijk tot voordeel.

3. Verzoeker merkt uitdrukkelijk op dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de vreemdelingenweten de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen.

Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 7 van het Handvest.

Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op."

2.2. In de nota met opmerkingen betwist de verwerende partij enerzijds het uiterst dringende karakter, anderzijds stelt de verwerende partij, met betrekking tot het belang van de verzoekende partij, dat: *“Verwerende partij laat louter ten overvloede nog gelden dat verzoeker, voor wat betreft zijn belang, niet ernstig kan voorhouden als zou het inreisverbod impliciet zijn ingetrokken, nu hij een asielaanvraag heeft ingediend. Zie dienaangaande het recent arrest (15/02/2016, C-601/15 PPU) van het Hof van Justitie : “75. Ten aanzien van de aanwijzing van de verwijzende rechter dat de indiening van een asielverzoek door een persoon die voorwerp van een terugkeerprocedure is, volgens zijn eigen rechtspraak tot gevolg heeft dat enig terugkeerbesluit dat in het kader van die procedure is vastgesteld van rechtswege verval, moet worden benadrukt dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek in eerste aanleg is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).”*

2.3. Ter terechtzitting wijst de waarnemende voorzitter op hetgeen wat in de nota met opmerkingen gesteld wordt. Als repliek op de nota met opmerkingen herhaalt de verzoekende partij kort hetgeen ze in haar verzoekschrift gesteld heeft, en verwijst voor het overige naar haar verzoekschrift.

2.4. Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt, kunnen, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het actueel karakter van het belang inhoudt dat het belang moet voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep tot nietigverklaring als op het tijdstip dat de Raad uitspraak doet over het beroep (*cf. RvS 16 januari 2006, nr. 153.761*). Het procesbelang raakt de openbare orde en moet zo nodig ambtshalve door de Raad worden onderzocht.

De Raad stelt vast dat aan de verzoekende partij op 29 februari 2016 een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd, dat haar op 1 maart 2016 ter kennis werd gebracht. Aangezien uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij tegen dit inreisverbod geen beroep heeft ingediend, staat vast dat dit inreisverbod op de verzoekende partij van toepassing is sinds de betekening ervan. Hierdoor rijst de vraag naar de actualiteit en de wettigheid van het belang van de verzoekende partij bij de vordering tegen de beslissing van 9 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, thans de bestreden beslissing.

Artikel 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt omtrent het inreisverbod het volgende:

“Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...)

8° inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering

(...)”

Artikel 74/11, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt aldus dat het inreisverbod in werking treedt met de betekening ervan en dat vanaf die datum aan de betrokkene – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – niet enkel de toegang tot het grondgebied, maar ook het verblijf op het grondgebied van het Rijk wordt verboden.

In voorliggend geval trad het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod in werking op 1 maart 2016. Dit inreisverbod is thans definitief in die zin dat de verzoekende partij er geen beroep meer tegen kan indienen vermits de beroepstermijn daartoe ruimschoots is overschreden. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat de betrokken onderdaan van een derde land tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. De verwerende partij mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort, zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – enerzijds vast te stellen dat het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, §4, van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet.

De omstandigheid dat de verzoekende partij, nadat tegen haar een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod voor acht jaar waren uitgevaardigd, een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verzoek om internationale bescherming in dergelijke omstandigheden verhindert niet dat *in casu* een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten en een maatregel tot bewaring worden genomen. Dergelijke maatregelen hebben niet tot gevolg dat de verzoekende partij het recht wordt ontnomen om uitsluitend met het oog op de procedure inzake internationale bescherming in de lidstaat te blijven totdat de Commissaris-generaal zich heeft uitgesproken over haar verzoek om internationale bescherming. De thans bestreden beslissing kan immers niet worden uitgevoerd zolang de asielprocedure nog niet haar beslag heeft gekregen. De tenuitvoerlegging ervan is derhalve reeds geschorst. Voorts bevatten de stukken van het administratief dossier ook geen elementen die wijzen op een begin van uitvoering. Integendeel, er is momenteel geen gedwongen repatriëring voorzien. Aan de bezorgdheid van de verzoekende partij is dus geremedieerd.

In haar arrest van 15 februari 2016, C-601/15 in overweging 75, beklemtoont het Hof van Justitie dat het nuttig effect van richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek is afgewezen. De lidstaten mogen immers niet de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, in gevaar brengen (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 59).

Wat betreft de grieven omtrent artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie wordt opgemerkt dat de verzoekende partij de mogelijkheid gehad heeft deze te laten gelden in het kader van een beroep tegen het inreisverbod, doch deze beroepsmogelijkheid onbenut heeft gelaten. De Raad merkt op dat verzoekende partij haar grieven omtrent artikel 8 van het EVRM en 7 van het Handvest eventueel nog kan laten gelden in het kader van een eventueel verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod, nadat zij is teruggekeerd naar haar herkomstland indien haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend.

In het bijzonder wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten op grond van deze bepalingen zou worden vernietigd, het de verzoekende partij voor de duur van het inreisverbod nog steeds verboden is in het Rijk te verblijven en verweerder nog steeds verplicht is andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen, op grond van artikel 7, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij dient zich derhalve eerst terug naar haar herkomstland te begeven om aldaar het obstakel dat haar verhindert op het Belgisch grondgebied te verblijven – met name het inreisverbod – te laten opheffen of opschorten, nadat er *in casu* uitspraak over de asielaanvraag gedaan werd. Het staat haar daarbij vrij zich te beroepen op het door haar in haar verzoekschrift aangekaarte gezinsleven. Tot slot beklemt de Raad nog eens dat de thans bestreden beslissing niet kan worden uitgevoerd zolang de asielprocedure nog niet haar beslag heeft gekregen. De tenuitvoerlegging ervan is derhalve reeds geschorst. De stukken van het administratief dossier bevatten ook geen elementen die wijzen op een begin van uitvoering. Integendeel, er is momenteel geen gedwongen repatriëring voorzien. Aan de bezorgdheid van de verzoekende partij is dus geredigeerd.

Volledigheidshalve wordt er opgemerkt dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet geschonden wordt doordat bepaalde procedurele vereisten worden gesteld. De toegankelijkheidsvereiste, vervat in artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Volume 1, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op hetgeen voorafgaat heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat zij in de concrete omstandigheden van de zaak een actueel en wettig belang kan doen gelden bij de schorsing van de bestreden beslissing. De vordering tot schorsing is dan ook onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel en wettig belang.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS